

έντυπο δρόμου
τεύχος 1
12/09

τίποτα δεν τελειώνει...

για τις συνειδήσεις...

(και) στη Ρώμη κυνηγάνε τους "φτωχούς"

Από την 1η Νοεμβρίου στη Ρώμη, ισχύει ένας νέος νόμος ο οποίος καθιστά παράνομους τους καθαριστές τζαμιών στα φανάρια, τους μικροπωλητές, τους ζογκλέρ και στην ουσία κάθε μορφή επαιτείας στο δρόμο. Για την εφαρμογή αυτού του νόμου, ξεχύθηκαν 25 περίπολοι της δημοτικής αστυνομίας για να επιθεωρούν τις πιο πολυσύχναστες διασταυρώσεις της πόλης. Σε όσους συλλαμβάνονται θα επιβάλλεται πρόστιμο 100 ευρώ και θα κατάσχονται τα εργαλεία του «εγκλήματος» (κουβάδες, καθαριστήρες κι άλλα τέτοια επικίνδυνα...), ενώ ταυτόχρονα, βέβαια, θα γίνεται έλεγχος στα χαρτιά του συλληφθέντα. Με μια πρώτη ματιά, αυτός ο νόμος έρχεται να προστεθεί στην ήδη μεγάλη γκάμα αντιμεταναστευτικών μέτρων που ψηφίστηκαν τον τελευταίο χρόνο στην Ιταλία, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων που κάνουν αυτή τη δουλειά είναι μετανάστες και μάλιστα «χωρίς χαρτιά». Είναι προφανές, λοιπόν, πως στόχος αυτού του ψηφίσματος δεν είναι η καταβολή του πρόστιμου «βιτρίνα» των 100 ευρώ...

Ο δήμαρχος της Ρώμης και εισηγητής του ψηφίσματος, Τζάνι Αλεμάνο, μόνο τυχαίος δεν είναι. Ο άνθρωπος είναι φασίστας και δεν κάνει και πολλές προσπάθειες για να το κρύψει. Και πώς θα μπορούσε άλλωστε; Με λαμπρή καριέρα σε νεοφασιστικές ομάδες τις δεκαετίες του '70, κατηγορούμενος για

NOTES

FROM THE ANTIFAS

Αυτό το έντυπο είναι μια έκδοση της *antifascist action* - συνέλευση δυτικών προαστίων. Σημειώσεις ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό και τα παράγωγά του. Σημειώσεις για τις αντιφασιστικές κοινότητες και τις συνειδήσεις...

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
antifascistaction.west@yahoo.gr

(κανονικά και με το νόμο)

φασιστικές επιθέσεις και μαχαιρώματα στο παρελθόν, μεγαλωμένος πολιτικά στο MSI (κόμμα που φτιάχτηκε από πρώην συνεργάτες και οπαδούς του Μουσολίνι) και με τους οπαδούς του να πανηγυρίζουν για την εκλογή του χαιρετώντας φασιστικά, φαντάζει αδύνατο... Ως λαμπρό παράδειγμα ,λοιπόν, σημερινού ακροδεξιού(και όχι μόνο) πολιτικού στήριξε την προεκλογική του εκστρατεία στην πάταξη των «λαθρο»μεταναστών και στην τήρηση της «ασφάλειας» και της δημόσιας τάξης. Δηλαδή, υποσχέθηκε περισσότερο έλεγχο, περισσότερους μπάτσους, περισσότερο κράτος...

Και προς σ' αυτήν την κατεύθυνση κινείται και το εν λόγω ψήφισμα που, στην ουσία, ανάγει την φτώχεια από πρόβλημα κοινωνικό σε πρόβλημα δημόσιας τάξης και επομένως σε έναν ακόμα λόγο να κυκλοφορούν όλο και περισσότεροι μπάτσοι στους δρόμους, και μάλιστα με τις «ευλογίες» της κοινωνίας. Και οι μετανάστες, που εμφανίζονται ως το νούμερο ένα πρόβλημα δημόσιας τάξης σήμερα, είναι αυτοί που, σε πρώτο χρόνο, θα νοιώσουν στο πετσί τους αυτήν την τήρηση της «ασφάλειας» και «τάξης». Επιπλέον, όμως, οι μετανάστες προσφέρονται και ως ένα καλό πάτημα για να περνούν τέτοια ψηφίσματα... αψήφιστα ή/και πανηγυρικά. Γιατί σίγουρα οι «πολιτισμένοι» ιταλοί πρωτευουσιάνοι δεν χαλάστηκαν και πολύ. Προς το παρόν όμως...

Όσο περισσότερο βλέπουν στο μετανάστη ,στον άστεγο ,στον άνεργο τους μελλοντικούς τους εαυτούς, τόσο περισσότερο «παράνομοι» θα νοιώσουν κι αυτοί... **Γιατί τέτοιου είδους νόμοι ψηφίζονται αφενός για να εξυπηρετήσουν σκοπούς του σήμερα, αφετέρου για να αποτελέσουν «παρακαταθήκη» για το μέλλον.**

στην Ιταλία εδώ κι έναν χρόνο, εκτός απ' την αστυνομία περιπολεί και ο στρατός στους δρόμους. Η «δίωξη του εγκλήματος» βλέπετε...

δηλώσεις «επιφανών ανθρώπων»

Τα μέτρα ενάντια στους μετανάστες σκληραίνουν όλο και περισσότερο στην Ευρώπη με πιο πρόσφατο παράδειγμα τη Μεγάλη Βρετανία και τη Γερμανία.

Στη βρετανία ο πρωθυπουργός Γκόρντον Μπράουν προανήγγειλε ότι θα αλλάξει το σύστημα μοριοδότησης για να το κάνει πιο “δίκαιο”. Επιπλέον για κάθε θέση εργασίας που θα ανοίγει θα δίνεται ένας μήνας περιθώριο (από μια εβδομάδα που ίσχυε μέχρι τώρα) ώστε να καλυφθεί η θέση από Βρετανό. Μόνο μετά το πέρας του μηνός θα μπορεί κάποιος μετανάστης να καλύψει τη θέση. Το δίκαιο του πράγματος είναι προφανές.

Τα νέα μέτρα δεν στοχεύουν μόνο σε χαμηλότερες θέσεις εργασίας, όπου έτσι κι αλλιώς η υποτίμηση των εργατών και η άγρια εκμετάλ-

λευσή τους είναι καθεστώς. Στόχος είναι και θέσεις εργασίας υψηλής ειδίκευσης (από γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό μέχρι εργάτες στον τομέα των νέων τεχνολογιών), θέσεις εργασίας στις οποίες υπήρχε έλλειψη ειδικευμένων ντόπιων εργατών. Για την ιστορία, η βρετανία είχε πρόβλημα να καλύψει θέσεις εργασίας υψηλής ειδίκευσης εδώ και τουλάχιστον δυο δεκαετίες. Έτσι εισήγαγε ειδικευμένους εργάτες από τις πρώην αποικίες (κυρίως Ινδία και Πακιστάν) οι οποίοι σε πολλές περιπτώσεις είχαν σπουδάσει στα Βρετανικά πανεπιστήμια. Από τη μια δηλαδή κάλυπτε τα κενά της και από την άλλη (για να μην ξεχνιόμαστε) στερούσε από τις χώρες προέλευσης την “αφρόκρεμα” των νέων επιστημόνων. Τώρα που σφίγγουν τα πράγματα όμως, το κόλπο αλλάζει.

(για τους μετανάστες εργάτες)

Ο Γκόρντον Μπράουν αφού υποσχέθηκε μείωση της μετανάστευσης, συμπλήρωσε:

Θέλουν διαβεβαιώσεις (οι βρετανοί πολίτες) ότι το σύστημα είναι ασυτηρό και δίκαιο. Θέλουν διαβεβαιώσεις ότι οι νεοεισελθόντες στη χώρα θα αναλάβουν τις ευθύνες τους, θα τηρούν τους νόμους, θα μιλούν αγγλικά, που είναι σημαντικό, θα συμβάλλουν...".

(ο τονισμός δικός μας).

Βέβαια το “να μιλούν αγγλικά” μοιάζει αστείο και άσχετο αλλά δεν είναι. Το κρατάμε γιατί θα μας χρειαστεί...

Στη Γερμανία από την άλλη στα τέλη Νοέμβρη η επίτροπος για θέματα μετανάστευσης Μαρία Μπέμερ πρότεινε το “συμβόλαιο ενσωμάτωσης” για όσους μετανάστες σκοπεύουν να εργαστούν και να μείνουν εκεί και πολύ περισσότερο για όσους θέλουν να πάρουν γερμανική υπηκοότητα. Το συμβόλαιο ενσωμάτωσης δεν χρειάζεται και πολλές εξηγήσεις. Το να υπογράψεις με ποιούς όρους θα ενσωματωθείς είναι κάτι σαν δήλωση “νομιμοφροσύνης” σε πιο ναζί εκδοχή. Για να μην γίνουν παρεξηγήσεις η επίτροπος είπε ότι οι μετανάστες θα πρέπει να πουν “ναι στη χώρα μας”, όπου αυτό το “ναι” σημαίνει “την αναγνώριση της κυριαρχίας της γερμανικής γλώσσας...”. Και συνέχισε λέγοντας ότι “οι αλλοδαποί οφείλουν να αναγνωρίζουν ορισμένες αξίες όπως είναι η ελευθερία έκφρασης και η ισοτιμία των γυναικών...”. Οι αξίες της ελεύθερης έκφρασης και της ισοτιμίας των γυναικών είναι η καραμέλα που πιπιλάνε οι λευκοί δυτικοί όταν θέλουν να επιτεθούν στους μουσουλμάνους. Αλλά

από ποια θέση μιλάνε οι Γερμανοί (και οι υπόλοιποι ευρωπαίοι) για αξίες; Γιατί απ’ όσο γνωρίζουμε η ελευθερία της έκφρασης στη δύση είναι η ελευθερία των ΜΜΕ και του εμπορεύματος και η ισοτιμία των γυναικών είναι η απόλυτη εκμετάλλευση των γυναικών από το πρώην ανατολικό μπλοκ (και όχι μόνο) και η υποχρεωτική πορνεία. Είναι η απόλυτη εμπορευματοποίηση του γυναικείου σώματος και τα ταξιδάκια στη νοτιοανατολική ασία για να “απολαύσουν” την παιδική πορνεία. Αυτές είναι οι αξίες στη δύση και αυτή η καραμέλα την ελευθερία στηδύση έχει ξεχληλώσει εδώ και καιρό... Απλά να προσθέσουμε ότι το συμβόλαιο ενσωμάτωσης είναι αντιγραφική του αντίστοιχου γαλλικού που είχε προτείνει ο Γαλλίας Σαρκοζί...

Ένα πράγμα που μας κάνει επιπλέον εντύπωση (καθώς η σκληρύνηση των κρατών και των μπάτσων απέναντι στους μετανάστες δεν είναι ούτε καινούργιο φρούτο, ούτε μια “μόδα” που θα περάσει) είναι η αναφορά στην υποχρέωση των μεταναστών να μιλούν “αγγλικά, που είναι σημαντικό” όπως είπε ο Μπράουν ή “να πουν ναι στην κυριαρχία της γερμανικής γλώσσας” όπως είπε η Μπέμερ... Τι κόλλημα είναι αυτό με την κυριαρχία της γλώσσας δεν είμαστε σίγουροι. Αλλά μια υποψία την έχουμε. Μπας κι αυτό που ζητάνε είναι, όχι η αναγνώριση της κυριαρχίας της γλώσσας του κράτους αλλά, δήλωση υποταγής; Μήπως αυτό που ζητάνε από τους μετανάστες για να γίνουν αποδεκτοί, είναι να δηλώσουν ότι νοιώθουν αρκετά άγγλοι, γερμανοί, γάλλοι, έλληνες κτλ ώστε αν χρειαστεί να πεθάνουν για την πατρίδα; Μήπως λέμε...

Δεκέμβρης:

ο μήνας της έκρηξης μιας (άγνωστης) συλλογικής συνειδήσης και το (πάντα) ανοικτό ζήτημα της κοινότητας των συνειδήσεων.

Τέτοιες μέρες, ένα χρόνο πριν, οι δρόμοι είχαν μια άλλη όψη. Ανέδυαν ένα άρωμα οργισμένης κοινωνικότητας, έστω και ατελούς. Μέσα στη χριστουγεννιάτικη φρενίτιδα της κατανάλωσης, εκφράστηκαν στιγμές μιας ρήξης μ' αυτό το κόσμο και τις νόρμες του. Ένα χρόνο μετά, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Αλλά δεν νοσταλγούμε το παρελθόν. Κρατάμε γερά μέσα μας τις περσινές εμπειρίες και μνημες, καθώς προετοιμαζόμαστε για ένα συγκρουσιακό παρόν και μέλλον.

Η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ήταν μια αφορμή. Ίκανή και αναγκαία να προκαλέσει μια γενικευμένη κοινωνική έκρηξη σχεδόν σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια. Μια εξέγερση στραμμένη εξ αρχής εναντίον της αστυνομίας και του ρόλου της. Κι ο ρόλος της είναι γνωστός. Σε μια προκήρυξη που κυκλοφορήσαμε για τα περσινά γεγονότα, γράφαμε:

«Το ότι οι μπάτσοι δολοφονούν, το ξέρουμε. Δεν περιμέναμε το βράδυ της δής Δεκέμβρη για να το μάθουμε. Οι σφαίρες, τα γκλόμπι, τα αστυνομικά κρατητήρια κάνουν πολύ «δουλειά» εδώ και χρόνια. Εναντίον των μεταναστών εργατών. Εναντίον των «απειθαρχών χουλγκάνων». Εναντίον των «πρεζάκηδων». Εναντίον των φυλακισμένων γυναικών στα σεξουαλικά κάτεργα. Εναντίον... όποιων οι κρατικοί μηχανισμοί, οι

καθώς πρέπει πολίτες, τα media, τα κόμματα, δείχνουν με το δάχτυλο για να σημάδευουν με το περίστροφο, την πένα ή τη διχαλωτή τους γλώσσα...

Κι αυτή είναι η περιβόητη «κανονικότητα», αυτή είναι η περιβόητη «ομαλότητα» στην οποία μας λένε πως πρέπει να επιστρέψει η καθημερινότητά μας: το διαρκές «γλέντι» του εθνικού κορμού ενάντια στους «από κάτω» αυτής της κοινωνίας. Η, προ δής Δεκέμβρη, «κανονικότητα» της βίας και της ωμής εκμετάλλευσης των ζωών μας. Η σφαίρα που χτύπησε τον Αλέξη Γρηγορόπουλο έχει απάνω της τα σημάδια αυτής της πραγματικότητας. Κι αυτό καμία βαλλιστική έρευνα δεν θα το πει!»

Γι' αυτό λοιπόν «πόνεσε» και ανησύχησε τόσο, ο περσινός Δεκέμβρης: επειδή σημάδεψε καίρια και αποφασιστικά την αστυνομία, τις «δουλειές» της και την κοινωνική της «αναγνώριση», σαν θεσμό-κλειδί στην εποχή μας. Σε μια εποχή κρίσης, όπου τ' αποτελέσματά της είναι ήδη ορατά και στην Ελλάδα, αυξάνοντας τον κοινωνικό «εκνευρισμό». **Σε μια εποχή που τα κοινωνικά ζητήματα απαντιούνται από τα κράτη και τ' αφεντικά με περισσότερη ασφάλεια, περισσότερους μπάτσους.**

Σ' αυτόν τον ένα χρόνο που πέρασε, πολλά

year before / on year after

έγιναν. Οι θεσμοί και οι μηχανισμοί της ασφάλειας, η αστυνομία πρώτη και «καλύτερη», άρχισε να ξανακατακτά το χώρο, που της είχε στερήσει έμπρακτα η κοινωνική σύμμοχη της εξέγερσης. Αξιοποιήθηκαν όλες οι αφορμές και εφευρέθηκαν λόγοι του «γιατί αυτή η αστυνομία μάς χρειάζεται». Οι μηχανές πήραν μπροστά.

Πρώτα, έπρεπε να επιχειρηθεί να «σπάσει» αυτό το ετερόκλητο υποκείμενο που κατέβηκε στους δρόμους. Ασκήθηκαν διώξεις εναντίον μαθητών, «επισκέψεις» της αστυνομίας στα σχολεία και νουθεσίες από διευθυντές, με προφανή σκοπό να εξασφαλιστεί (τουλάχιστον) πως οι μαθητές και οι μαθήτριες δεν θα ξανακατέβουν μελλοντικά στο δρόμο, με οργισμένες διαθέσεις. Η πραγματικότητα της σχολικής καταπίεσης και της ανίας έπρεπε να θαφτεί όσο πιο βαθιά

γινόταν.

Ταυτόχρονα άλλες κοινωνικές συμμαχίες του νόμου και της τάξης, έβαζαν στο στόχαστρο (με κρατικές πλάτες) τους μετανάστες, ειδικά αυτούς από την κεντρική ασία. Μια μηντιακή εκστρατεία διαρκείας εναντίον των μεταναστών κορυφώθηκε το καλοκαίρι με την εκκένωση καταλυμάτων από την αστυνομία και την ψήφιση ενός νόμου «μηδενικής ανοχής στη λαθρομετανάστευση». Έγιναν και πολλά άλλα, το χρόνο που πέρασε. Μικρά και μεγάλα βήματα προς την κατεύθυνση του να ξαναπαίρει η αστυνομία και οι ιδεολογίες που την νομιμοποιούν, το πάνω χέρι. Κι όπου ήταν δυνατόν, να επιβληθεί ακόμα περισσότερο, από την προ 6ης/12/08, κοινωνική και ταξική κατάσταση.

ter/one year before/one

Έτσι, φτάνοντας στο σήμερα, ήταν σαφές πως η αστυνομία θα έχει πιο επιθετική τακτική από πέρυσι. Κι αυτό φάνηκε αρκετές βδομάδες πριν την 6η Δεκέμβρη. Ένας υπουργός, ναζί-μεν-ευαισθησίες και μια επιχείριση «καταγγελίας της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται» απ' όλο το καθεστωτικό πολιτικό φάσμα, διαμόρφωσαν το πολιτικό περιβάλλον τρομοκρατίας, εκείνων που ξεφεύγουν από τις κυριάρχες κομματικές γραμμές. Με προληπτικές συλλήψεις από την αστυνομία και με την έλλειψη ενός συγκροτημένου λόγου και ενός οργανωμένου σχεδίου παρουσίας στο δρόμο, ήταν προφανές πως οι διαδηλώσεις που έγιναν, θα ήταν εκτεθειμένες πολιτικά και αστυνομικά, στις διαθέσεις των μπάτσων.

Πέρα όμως από το τί έγινε το Σάββατο (5/12) και την Κυριακή (6/12) στην Αθήνα ή κι αλλού, είναι σαφές η αδυναμία των κρατικών πολιτικών, να κερδίσουν με «μη στρατιωτικό» τρόπο (όχι με χιλιάδες μπάτσους, δηλαδή) το «στοίχημα της καλής αστυνομίας και της δουλειάς της». Όταν ένα κράτος καταφεύγει όλο και περισσότερο στην ωμή επιβολή του νόμου (και των αυθαιρεσιών του) τότε κάτι δεν πάει καλά με την κοινωνική συναίνεση (ή την ανοχή) στις πολιτικές του. Η αστυνομία και οι ιδεολογίες της ασφάλειας αποκτούν τέτοια κεντρικότητα σήμερα, που «δημιουργούν» και τους εχθρούς τους. Κι αυτό το ζήτημα είναι λυμένο για χιλιάδες κόσμο που στέκεται απέναντι στην «αστυνομοποίηση» της καθημερινής ζωής. Η συμμετοχή χιλιάδων στις διαδηλώσεις (παρ' όλη την επιχείρηση τρομοκρατίας των εβδομάδων που προηγήθηκαν και ίσως απέτρεψαν κάποιους/ες να κατέβουν στις διαδηλώσεις) το αποδεικνύει.

Κι αυτό είναι λοιπόν το ζήτημα που παραμένει ανοιχτό από τη μεριά μας, σαν κληρονομιά από

τον περσινό Δεκέμβρη και για το μέλλον: Να φερούμε μικρά και μεγάλα εμπόδια στην αστυνομική επέλαση του κράτους της έκτακτης ανάγκης, την ίδια στιγμή που θα οικοδομούμε κοινότητες συνειδησης.

Τίποτα δεν έχει τελειώσει για τις συνειδήσεις... Το ξέραμε και πριν απ' αυτόν τον Δεκέμβρη, ισχύει και για το μέλλον...

year after/one year bef

ΠΑΡΤΕ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΙΑΝΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ
 ΠΡΟΦΥΛΑΧΘΕΙΤΕ!
 ΑΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΦΗ
 (ΜΟΝΟ 135 ΕΥΡΩ + ΦΠΑ)

Ο ΙΟΣ της Νέας Γρίπης είναι εδώ...
 Ας Πάρουμε τα μέτρα μας

Επαγγελματικό
 Σύστημα
 Λήψης Θερμοκρασίας
 Infrared
ΑΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΦΗ
 Με Τεχνολογία Infrared
 Ελέγχει την Θερμοκρασία μόλις σε 0,5 sec
 με Ακρίβεια μόνο $\pm 0,2^\circ$
 Alarm πάνω από προγραμματισμένη θερμοκρασία
 Χωρίς Επαφή, απόσταση 5 - 15 cm

Ιδανικό για :
 Σχολεία - Εκπαιδευτήρια - Φροντιστήρια - Τράπεζες -
 Δημόσιες Υπηρεσίες - Θέατρα - Κινηματογράφα - Ιατρεία -
 Καταστήματα - Γυμνασία - Εταιρείες - Οικίες, κλπ

Διατίθεται και
 οικιακό Μοντέλο

Χονδρική
 Πωλητική

Α. Ιωνίας 35
 Αχαρνάι
 Αττικής

ΤΗΛ. 210 28.36.758

ΦΟΒΗΘΕΙΤΕ!
 Δεν είναι αστεία πράγματα...
 Είναι η μεγαλύτερη άσκηση διαχείρισης
 του κοινωνικού πανικού!
 (μέχρι την επόμενη)

ΜΟΝΟ 135€ + ΦΠΑ
 Προφυλαχθείτε

Η ζωή δεν είναι video games...

η ζωή δεν είναι video games!

Κι αυτό είναι αυτονόητο. Τα internet cafe είναι μαζικά υπνωτήρια της νεολαίας. Να παρατάς την πραγματική σου ζωή για να αφιερωθείς σε μια ψηφιακή απομίμηση, είναι κάτι παραπάνω από ηλιθιότητα: είναι εθελοντικός εγκλεισμός, καλωδιωμένη νάρκωση.

Ο θάνατος (των άλλων) όμως;

Αυτό μπορεί και να «μοιάζει». Βλέπετε, ζούμε στις εποχές που ο πόλεμος γίνεται με τα πιο hi-tech μέσα. Πλέον τα πολεμικά επιτελεία των δυτικών δολοφόνων, στελεχώνονται και από τεχνικούς που κατευθύνουν μη-επανδρωμένες πολεμικές μηχανές. Πλέον μπορείς να νιώθεις ασφαλής μπροστά σε μια κονσόλα στην Αμερική (με freddo και air condition) και να χειρίζεσαι ένα αεροπλάνο που βομ-

βαρδίζει αμάχους στο πακιστάν.

Να ρίχνεις «ψηφιακές» βόμβες και κάποιοι, στην άλλη γωνιά του πλανήτη να πεθαίνουν... Όχι «ψηφιακά». Αληθινά.

Δεν είναι κρυφό άλλωστε πως η καταγωγή των video games βρίσκεται μέσα ή γύρω από στρατιωτικά ερευνητικά κέντρα στις η.π.α. Να λοιπόν που ανταποδίδουν τα μέγιστα στον δημιουργό τους, μετά από χρόνια εμπορικής κυκλοφορίας και κατανάλωσης για «ατομική» χρήση. Χιλιάδες παίκτες/καταναλωτές σ' όλο τον πρώτο κόσμο, προσφέρουν τα λεφτά τους στις εταιρείες, χρηματοδοτώντας την «ψυχαγωγία» (υποτίθεται) κι όχι τον πόλεμο.

Όπως και να το βλέπει κανείς όμως, σαν πόλεμο ή σαν παιχνίδι, οι νεκροί παραμένουν νεκροί.

432nd Expeditionary Wing / Unmanned Aerial System MQ-9 Reaper

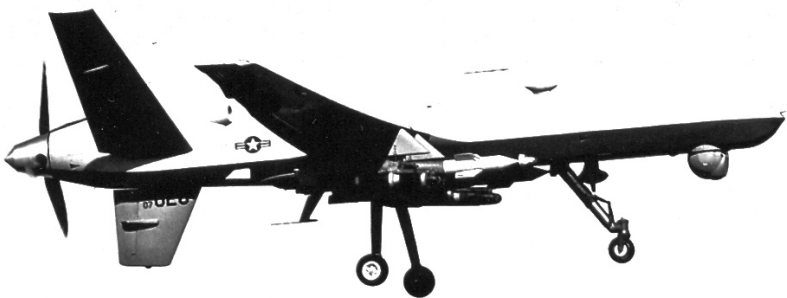
Πολεμιστές... εξ αποστάσεως

Αν μέχρι σήμερα οι πιλότοι ήταν αποστασιοποιημένοι από τις πολεμικές επιχειρήσεις και απομονωμένοι μέσα στα πιλοτήρια των αεροσκαφών τους, κάποιοι από τους σημερινούς είναι πλέον πολεμιστές από απόσταση, ελέγχοντας τα αεροπλάνα τους μέσω δορυφόρου.

Στις πάνω (κονσόλα ελέγχου) και κάτω (αεροπλάνο) φωτογραφίες, βλέπουμε τα γραφικά ενός (απ' τα εκατοντάδες) video game, με αντικείμενο το «πιλοτάρισμα» ενός «μη επανδρωμένου αεροπλάνου» της αμερικάνικης πολεμικής αεροπορίας. Μια φτυσιά, μ' αυτά που χρησιμοποιεί σε Ιράκ και Αφγανιστάν...

(ούτε κι ο θάνατος!)

Στις φωτογραφίες έξω από το μαύρο πλαίσιο, βλέπουμε το πραγματικό αεροπλάνο, την πραγματική κονσόλα ελέγχου και τον τίτλο ενός δημοσιεύματος που «εκθειάζει» την τεχνολογία του πολέμου.

Εκείνο που δεν βλέπουμε βέβαια, είναι τα «αποτελέσματα» του αεροπορικού βομβαρδισμού: χιλιάδες νεκροί έχουν καταγραφεί σε Ιράκ, Αφγανιστάν και Πακιστάν απ' αυτές τις επιθέσεις.

«Πολεμιστές εξ αποστάσεως» γράφει, μιας και οι «πιλότοι» (χειριστές) του μη επανδρωμένου αεροπλάνου, το κατευθύνουν από κάποια βάση στο αμερικάνικο έδαφος, δεκάδες χιλιόμετρα μακριά στα αφγανικά βουνά μέσω δορυφορικής σύνδεσης.

Τί δηλώνουν λοιπόν οι «πιλότοι» των μη επανδρωμένων; «Αισθανόμαστε σαν να είμαστε στην πρώτη γραμμή... Με τον τρόπο που εξαπολύουμε βόμβες, βλέπουμε στην πραγματικότητα και τα «αποτελέσματα» τους (σ.σ. εννοεί τα θύματα των επιθέσεων)... συνεπώς, οπωσδήποτε είμαστε συναισθηματικά επηρεασμένοι...»

Και τί διαφορετικό θα δήλωνε ένας μανιώδης παίκτης video game; Θα εκθειάζε τα γραφικά και το gameplay.

Έτσι μάλλον για πρώτη φορά στην ιστορία, το «παιχνίδι» και ο πόλεμος χρησιμοποιούν τις ίδιες μηχανές: τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Και οι μεν («πιλότοι») και οι δε (παίκτες video games) «επηρεάζονται συναισθηματικά» από τον θάνατο των Άλλων...

Πίσω κοράκια!

Αυτοί που βγάζουν το έντυπο δρόμου που κρατάς στα χέρια σου δεν έχουν (κι ούτε θέλουν) καμία σχέση με τα καθεστωτικά media και τους «φιλεύσπλαχνους» δημοσιογράφους τους. Τέτοια είναι άλλωστε η στάση όλων των οργανωμένων antifa πυρήνων που δρουν στην Αθήνα (και σ' άλλες πόλεις).

Δεν είναι τυχαία αυτή η επιλογή: αρνούμαστε να γίνουμε «θέμα» ανάμεσα σε διαφημίσεις για «λούξ» ρολόγια και lifestyle ρούχα. Αρνούμαστε να γίνουμε το συμπλήρωμα «κοινωνικής ευαισθησίας» στην καθεστωτική σούπα των εμπορευμάτων και της προώθησής τους μέσω των media. Αρνούμαστε να γίνουμε «υλικό» που γεμίζει σελίδες, δίπλα στον μονόλογο του κράτους και των αφεντικών.

Δεν είναι μια «εύκολη» επιλογή. Έχει κόπο, απαιτεί χρόνο. Αλλά επιτέλους: είναι η μοναδική έντιμη δυνατότητα διασποράς του λόγου μας. Ενός λόγου που δεν είναι αντικαθεστωτικός «στα χαρτιά», αλλά στην πράξη, μέσω των μεθόδων που χρησιμοποιούνται για την κοινωνικοποίησή του. Οι αφίσες και τα έντυπά μας, τα

συνθήματα στους τοίχους και οι δημόσιες κινήσεις που κάνουμε, εκτός απ' τις απόψεις, προωθούν και ένα πολιτικό «μοντέλο» αυτοοργανωμένης δράσης. Με λίγα λεφτά, όρεξη και επιμονή γίνονται ωραία πράγματα.

Το σημαντικότερο: οι επιλογές μας, μάς κρατούν προσγειωμένους στην πραγματικότητα. Δεν ψάχνουμε οπαδούς, ψάχνουμε συντρόφους και συντρόφισσες. Ανθρώπους που είναι διατεθειμένοι/ες να μοιραστούν και να μοιράσουν...

Δεν ξέρουμε λοιπόν πως βρέθηκε αυτό το άρθρο για το μοσχοβίτικο antifa στην (πάντα «ευαίσθητη») ελευθεροτυπία. Ξέρουμε σίγουρα όμως, πως οι ρώσοι σύντροφοι, η δράση και οι αγώνες τους, δεν είναι για τα μούτρα της ελευθεροτυπίας και της κάθε τέτοιας...

Κι οι νεκροί του αντιφασιστικού αγώνα, παλιοί και νέοι, είναι μαζί μας, μας συντροφεύουν, είτε τους έχουμε γνωρίσει, είτε όχι. Οι μνήμες τους είναι βαριές. Και τους τιμάμε, συνεχίζοντας τον αγώνα, σήμερα και αύριο...

Αυτό αριστερά είναι το εξώφυλλο του «Εψιλον» (περιοδικού της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας) στις 8 του περασμένου Νοέμβρη. Στο εσωτερικό του «φιλοξενείται» φωτογραφικό αφιέρωμα στην ιταλική φασιστική οργάνωση «Casa Pound», σ'έναν αριστερό καταγγελτικό τόνο. Δεξιά είναι το ίδιο περιοδικό δυο βδομάδες μετά, στις 22/11. Εκεί, στην ίδια λογική του φωτο-αφιέρωματος, γίνεται λόγος για το ρώσικο antifa (της Μόσχας συγκεκριμένα) με αφορμή τη δολοφονία του αντιφασίστα Ιβάν Χουτορσκόκι, από νεοναζί.

